

Лисицата се залисала и курабенцето пакъ избѣгало. Тя се ядосала много, защото толкова умни хора е мамила, а сега се оставила да я надхитри едно никакво курабенце и хукнала да го гони.

То заскачало като същи заю и се намѣрило въ една хайдушка колиба. Тамъ кацнало на челото на войводата. Той се събудилъ отъ сладката му миризма и го уловилъ за крачето. Дордѣ свари курабенцето да запѣе, обърнало се на каша въ устата на гладния хайдутинъ.

Побѣдениятъ великанъ.

(Прѣдание. Гледай началната картинка.)

дно врѣме живѣлъ на свѣта единъ *непобѣдимъ великанъ*. Съ силата си разтрепервалъ всичкитѣ царе на земята.

Най-послѣ му казали за всеилния царъ *Сатана*.

— Той не се страхува отъ никого и всички се боятъ отъ него! — казвали на великана.

Великанътъ отишелъ при Сатаната и останалъ при него за слуга.